

JUSTÍCIA SOCIAL

PREU:
15 CTS.

**L'Estatut és la
consolidació
de la
República**

ORGAN DE LA UNIÓ SOCIALISTA DE CATALUNYA

“Estatuto bien entendido” En el paradís capitalista

Un a un, exceptuant els energúmens estil Royo Villanova, tots els diputats espanyols són amics de Catalunya i estan fregosos per a resoldre el «problema catalán».

Però, tots ells, menys uns pocs que avui es poden comptar amb els dits de la mà, volen resoldre'l sense posar en perill la «unidad de la patria», la «integridad de la nación española», sense minvar gens ni mica la «soberanía nacional».

Val a dir que, psicològicament i espiritual, estan en perfectes condicions de no resoldre res.

Oposen tòpics monàrquics a l'aspiració dinàmica dels nuclis més vius del redós ibèric. Oposen prejudicis primaris als anhels d'emancipació individual i col·lectiva que ens arbora i ens empeny a no cedir en aquesta lluita que pensàvem hauria estat magnífica i va resultant ja mesquina, miserosa, humiliant.

La «pàtria» en un món cada dia més relligat, és ja una cosa òrfena de contingut humà.

La integritat de la «pàtria» no la simbolitza ni un rei ni un Estat policial. Existeix i pre-existeix per la voluntat dels que viuen en ella, i per la mútua convivència.

I la sobirania, ara que els Estats grans i petits signen convenis internacionals que són altres tantes retallades a les pròpies sobiranes, és un concepte buit i malastruc i adient sols en llavis cavernícoles.

Una «pàtria», una «integritat», una «sobirania» és la U. R. S. S. I Alemanya. I Suïssa. I Estats Units. I Brasil, Argentina, Mèxic. I en tots aquests països immensament superiors a Espanya en cultura, en economia, en política, o en extensió i riquesa, no s'han produït, ni són de témer, ni es parla de «desmembracions».

Aquí sí que se'n parla. I en parlen àdhuc homes que es diuen socialistes. Car són encara d'un Estat primitiu i abusiu, sostingut per la ignorància d'uns i usdefruitat pel parasitisme tradicional i professional d'altres.

L'Estatut no disminueix la «pàtria», no socava la integritat de la «pàtria», no mediatitza ni trenca la «sobirania nacional»; l'Estatut no és més que una reorganització tècnica, econòmica i política d'un Estat contemporani, demanada per uns ciutadans que han assimilat les idees i els sentiments del món, que no volen ja sofrir les facècies i les indignitats i les turpituds d'un Estat policial, paràsit, instrument i refugi d'un funcionarisme a tant per cent i eixorc.

Una cosa amenaça de mort l'Estatut: la concepció «colonial» que converteix les «províncies» riques en dot dels fills de papà, ja es tracti d'un papà de levita o d'un papà de brusa.

Que a fi de comptes en tot l'aldarull entorn l'Estatut no hi ha altra cosa que això: la defensa aferrissada de «situacions creades», del dret a ésser «funcionario» per designació libèrrima de la Divina Providència en aquesta Catalunya que ha comès el gravíssim delictes de crear riquesa i treballadors entusiastes.

REWARD

There will be paid to the person or persons delivering the body of

FRANK BORICH,

Secretary of the National Miners Union

To our Headquarters the sum of One Thousand \$1,000 Dollars. **(No questions asked.)**

HARLAN HOME GUARD

Aquest cartell fixat pertot arreu de l'Estat de Kentucky (Nord-Amèrica), diu textualment:

“ES RECOMPENSARÀ

la persona o persones que lliurin el cos de

FRANK BORICH

Secretari de la Unió Nacional de Miners,

en el nostre edifici central, amb la suma de mil dòlars. No es farà pregunta de cap mena.

LA GUÀRDIA CÍVICA D'HARLAN.”

Això en el paradís del capitalisme, de la Bíblia, de l'antibolxevisme: una incitació a l'assassinat, a la delació, feta per un cos de pistolers a sou d'un sindicat patronal!

Bon país i bones policies per un Martínez Anido quàquer o metodista!

Crim de Frank Borich: dirigir una vaga de miners d'Harlan!

Una pàgina d'Upton Sinclair!

A temps nous, procediments nous!

Torna a estar en voga el parlar de l'organització obrera, considerant com a tal la C. N. T., única que aquí ha tingut des de la seva fundació l'adhesió del proletari català. No anem ara a escatir els motius d'aquest fet, perquè no ens posaríem d'acord, i és que, el més probable, tots tindriem una mica de raó sense tenir-la ningú en absolut.

El fet és que la C. N. T., que ha tingut i té avui encara la simpatia de la classe obrera, comença a depassar el punt de la corba ascendent i entra clara i francament en el període de descens.

No n'és el motiu ni el fracàs de la vaga telefònica ni l'equívoca actuació dels homes que contra tot principi sindical de la classe treballadora s'havien constituït com a directors. El motiu està en el fet que l'organització obrera més preponderant a Catalunya no s'ha cuidat de fer comprendre a la classe treballadora que el carnet confederal no es porta i la quota no es paga única i exclusivament per a obtenir beneficis immediats o bé com aquell que posa diners a rèdit, sinó que per damunt de les millores del moment i gairebé sempre fugisse-

res hi ha un interès de classe superior i necessari que per si sol ja és suficient.

Una multitud agrupada i educada així, que creu que un carnet és una mena de butlla miraculosa que ho pot tot, que li ho resoldrà tot, que la satisfarà amb tot, per baix i instintiu que sigui, no pot estranyar a ningú que quan les circumstàncies que feien possibles aquells èxits aparents desapareixen i que per a triomfar de la burgesia precisi tenir bases sòlides i directrius segures, les organitzacions constituïdes amb aquest material tan concupiscent, forçosament han de resultar ineficaces.

Tenim l'opinió que aquesta convicció nostra també la tenen els companys que estan al front de l'organització; però com que ells saben que si no donaven la sensació de cosa violentament dinàmica desobsessionarien la majoria dels seus afiliats, es veuen en la necessitat d'anar plantejant conflictes un darrera l'altre, que el fracàs fa més violents. Per això comencen amb una vaga i acaben amb l'intent de la implantació del comunisme; sense veure que en aquest precipici el que fan es consecar-se les pròpies entranyes, arri-

bant a tal extrem l'obsessió de la defensa de les seves posicions per aquests procediments, que fa inacceptables a ells i a la pròpia organització, no sols per a l'emancipació de la classe treballadora, sinó per cap obra fermament preparatòria.

L'organització obrera, aquesta tan ponderada gloriosa Confederació Nacional del Treball, la qual tenia els millors elements per a aconseguir una vida digna i honesta als seus afiliats tot i anant conquerint millores positives i immutables i en aquests moments podria ésser un factor important en l'estructuració de la vida social i política d'Espanya i de Catalunya, no és res ni ha proporcionat al proletariat cap guany ni avenç positiu; i, en canvi, per uns insignificants millores immediates, quanta sang i quantes llàgrimes!

Companys: ¿No és hora que

**Subscripció permanent
pro JUSTÍCIA SOCIAL**

Donatius

SUMA ANTERIOR. 1.085'75 Ptes.
V. 150
Total. 1.235'75 Ptes.

això acabi? ¿No és arribat el moment encara de comprendre que l'organització sindical, com el cooperativisme, no són un fi, sinó un mitjà per a l'emancipació de la classe obrera? ¿No és hora de començar a pensar seriosament tots els treballadors, sense distinció de tendències, a

quins acords previs hem d'arribar per tal d'estructurar una organització fonamentada en relacions d'una àmplia democràcia obrera?

Deixeu-m'ho dir: la C. N. T. no serveix; s'ha proposat ensorrar-se fent d'anarquista i ho aconseguirà. JOAN FRONJOSÀ

Els Parlamentaris catalans

Durant la primera setmana de maig la concurrència de diputats catalans a la Cambra fou molt variable. Migradíssima el dimarts, anà augmentant en els dies successius, resultant que, pràcticament, el divendres, en iniciar-se el debat de l'Estatut, es pot dir que eren a Madrid tots els que podien ésser-hi. No cal dir que els membres de la nostra minoria hi eren en totalitat, puix és ja aquest el seu costum.

L'informe que havia de donar la Comissió de Pressupostos sobre el títol IV (Finances) de l'Estatut, a desgrat dels auguris del ABC i altres periòdics reaccionaris, que fóra cosa de molts mesos, quedà llest el dimecres (dos dies abans del que estava assenyalat per començar la discussió de l'Estatut). Cal declarar que l'actitud enèrgica del company Campa-

lans i la seva presència a totes les reunions de la Comissió, va desbaratar totes les habilitats i trapaceries dels «cavernícoles».

La minoria de la U. S. C. té demanat un torn per a intervenir en el debat de totalitat de l'Estatut—quan ho hagin fet els representants de les minories dels partits nacionals—a l'objecte d'assenyalar la nostra posició socialista davant del plet de les reivindicacions de Catalunya. No ha estat designat encara quin dels nostres companys durà la paraula. És segur, però, que en el curs de la discussió de l'articulat hauran d'intervenir-hi els companys Campalans, Serra i Moret i Josep Xirau. El company Serra i Moret, a més, com a membre de la Comissió, tindrà segurament una intervenció brillant en la discussió de la Reforma Agrària.

LA SETMANA POLITICA

Lliçó tràgica

Un feixista rus ha assassinat M. Doumer, president de la República francesa. Va assassinar-lo per no haver França fet la guerra a la U. R. S. S.

Davant de la tragèdia el periodisme burgès es pregunta: l'assassí és un anormal?

Es daleix per a trobar una argumentació que justifiqui una contestació afirmativa. Com en el cas de Vilain, l'assassí de Jean Jaurés.

Es un anormal? Aquesta pregunta no se la faria el periodisme burgès si l'assassí hagués estat un anarquista. L'anarquista terrorista, essent psicològicament un anormal per definició, és sempre un ésser normal per a la burgesia que el jutja i l'execra.

Però, sistemàticament, també, qualifica d'anormal el terrorista blanc. Tanmateix, ho és, psicològicament, com l'anarquista d'acció. Ni més, ni menys. Una anormalitat psíquica que es fonamenta en fets i sensacions socials i econòmiques, fruit de l'ambient i de cultura assimilades en sentit unilateral i parlant més als sentits i als instints que a la intel·ligència.

El periodisme burgès qualifica d'anormal l'assassí blanc, freturós de cercar una irresponsabilitat. Com qualifica de normal l'assassí negre o anarquista, freturós de cercar una responsabilitat.

Quan hi ha responsabilitat en un i en l'altre, com hi hem trobat anormalitat psíquica. Una responsabilitat més social que personal, més de consciències superiors a la voluntat i, de vegades, a la capacitat individual, que de procés subjectiu isolat. Responsabilitat, en fi, que recau, constantment, damunt la civilització capitalista, font originària, "alma mater" d'aquestes excrescències ètiques i psíquiques que de tant en tant es produeixen tràgicament.

Capitalisme és violència i injustícia. Per reacció contra la violència i la injustícia capitalistes sorgeix el protestatari anarquista.

Capitalisme és empar i suport dels règims especials de violència física, moral i mental sistemàtica, estatitzada—feixisme—. I per reacció contra la lenitat, o feblesa repressiva del capitalisme que no ha renegat encara totalment de les formes i expressions democràtiques, sorgeix el protestatari blanc.

El capitalisme, en lluita desesperada contra la nova civilització, ha infantat el feixisme. I amb ell les ànimes tèrboles que devoren el seus homes representatius.

Rathenau, fa anys, va ésser víctima d'aquesta llei fatal.

I ahir, Doumer. Ben segur, el periodisme burgès ha copsat el que acabem d'enunciar. Però, prefereix l'explicació que no diu res, que no compromet a res, que no pressuposa ni indueix a rectificació de conducta. Allò del nostre Bartrina: *No analices, no analices...*

Reincident

A *La Publicitat* ha comentat "B" (Brunet-Ragassol-Bloch?) el resultat de les eleccions franceses. Evidentment no li ha plagut gens el triomf formidable de les esquerres. I es condol de la situació d'Herriot, "esclau" dels socialistes francesos.

I no se'n sap estar de malparlar d'aquests companys admirables, i de fer-ho en pur estil jesuític. Vet ací una mostra: "Com l'altra vegada, els socialistes acceptaran segurament els grans càrrecs, llocs d'honor i de responsabilitat política limitada. Cal recordar que el socialista senyor Varenne va acceptar el càrrec de governador d'Indo-Xina, i que el va convertir en una mena de virregnat amb cort i tot i una mica de despotisme, el necessari per fer-se la il·lusió que era un virrei de debò."

Es cert que el senyor Varenne acceptà el càrrec de governador d'Indo-Xina.

Es cert que el senyor Varenne, a Indo-Xina, va ésser un

virrei, com ho són tots els sàtraps que la "civilització" occidental trameta a les colònies d'Àsia i d'Àfrica.

Però, també es cert que el senyor Varenne va ésser expulsat del Partit Socialista Francès, precisament, per haver acceptat un càrrec que el partit no volia i per haver-lo exercit en forma que el partit sempre ha blasmat.

Convindria que la direcció de *La Publicitat* controlés el senyor B. Perquè d'això, aquí i a tot arreu no se'n diu periodisme, sinó pasquinisme.

Patriota cent per cent

Ha dit Largo Caballero: "No volem que s'atorgui res que pugui ésser una minva per

a la unitat nacional... Hi haurà, en definitiva, Estatut, sense desmembracions."

¿Ha parlat l'espanyol o el socialista? L'espanyol. Sols un espanyol segle XIX, antisocialista, pot parlar d'unitat nacional, pot veure en l'Estatut una "desmembració". Un socialista, no.

Un socialista sap que el concepte de sobirania ha estat superat pel de coordinació internacional de principis i d'interessos.

Un socialista sap que el concepte de pàtria no és ja el que podia tenir un príncep de sang, ni un príncep d'alcova, o els malaurats "herois" de Cavite.

Un socialista sap que el concepte d'unitat no vol dir ja absorció, ni centralització, ni so-

metiment a un centre més o menys artificial, de parasitisme més o menys accentuat.

Un socialista sap que tots aquests conceptes, com tants d'altres que regulen i dirigeixen la vida dels homes i dels pobles, han sofert una revisió profunda justament sota la llum poderosa dels principis i del mètode socialistes.

I, també, un socialista sap que únicament una mentalitat imperialista ha d'oposar la unitat pàtria al principi d'autodeterminació, de veure un perill de desmembració en una redistribució de serveis i de facultats dins un clos estatal.

¿Què és, doncs, Largo Caballero?

JOAN COMORERA

PROBLEMES DEL NOSTRE TEMPS

A Gabriel Alomar

III. LES TRES DIMENSIONS DE L'ÀMBIT DEL PENSAMENT

Però, venim al món tan despullats de tot, que no arribaríem a retrobar-nos a nosaltres mateixos si no aprenguéssim a conèixer-nos a través del "grup humà" que ens envolta, com un espill que ens mostra, en el substratum col·lectiu, la pròpia fesomia d'allò que som. Si altres raons biopaidològiques no neguessin ja tota possible realitat a les velles llegendes de la criatura abandonada al bosc i nodrida maternalment per una lloba o per una cabra (criatura que devé després una santa o un rei), sabríem avui que tal infant no arribaria espiritualment a assolir categoria humana, i, si en l'ordre físic s'hauria de retrobar a si mateix, com una mena de monstre de llop o de cabra, en l'ordre psíquic no podria passar de super-llop o de super-cabra.

El conflicte dramàtic entre l'individu i l'espècie—existent en els animals que no parlen—, el conflicte entre l'home i la humanitat, es resol així en la síntesi ètnica (no, és clar, en sentit naturalístic, sinó idealístic): la nacionalitat.

Arribem així, cap a l'any 1860, portant les coses al límit, després del romanticisme, a la "psicologia dels pobles", de Lazarus i Steinthal. Però l'autonomia del pensament sembla ja quelcom definitivament incorporat a la nostra univers mental: *Volksgeist*, esperit nacional. Un *etnos*, un *genius*.

I aquest *genius* cristal·litza, precisament, en aquella zona meravellosa on el món de les idees es posa en contacte amb el món de les coses, on l'esperit s'encarna ("et Verbo caro factum est"): la Paraula.

Heu-vos ací les tres dimensions que, estereoscòpicament, exigia aquella visió binocular de l'àmbit mental: *individu*, *nació*, *humanitat*.

IV. UN POBLE, UN ESPERIT

Els animals que no parlen (*inefables*, podríem dir) i els infants nounats (*infant*, és a dir, que no parla), superen, definitivament o transitòriament, el conflicte entre l'individu i l'espècie, en llur pròpia limitació. Tot sentit de personalitat, tot impuls de diversificació queda reduït a les

inquietuds instintives provocades per les exigències biològiques elementals. La raça té ara un ample sentit, específicament zoològic. No hi ha esperit, no hi ha verb, no hi ha nacionalitat. No hi ha individualitat moral. Els canaris, els gossos i els infants, canten, lladren o ploren igualment pertot arreu.

Trobem aquí una explicació de l'afebliment de la consciència nacional que es manifesta a voltes en les capes humanes intel·lectualment inferiors o de menor cultura, és a dir, de menor esperit. Per a sentir la nacionalitat no n'hi ha prou amb una pura consciència de classe, de burgès o de proletari; és necessària una plena, generosa, multiforme, consciència d'home. Per a aquell que no pensa, la llibertat de pensament és un sarcasme. Per a aquell que no té res per a dir, el problema de l'idioma no existeix. (La consciència del *clan* o de la *tribu* salvatge no té res a veure amb això; aquí juga predominantment l'instint. Els salvatges, com les bèsties, es fan la guerra per a entredevorar-se o per a millor satisfer necessitats materials primàries.)

El llenguatge així — com digué, definitivament, el nostre Alomar — no és una pura musicalitat exterior a la qual pugui fàcilment renunciar-se per coaccions educatives, sinó la relació vital entre l'esperit i l'acció, entre la psicologia i la història. Un poble que perd la seva llengua (*in principio erat Verbo*), perd l'ànima que l'aguantava. No vol dir això, és clar, que aquest poble mori per *in aeternum*, no. Aquest poble pot tornar a néixer. Però la seva eventual renaixença serà amb un altre esperit, el *Volksgeist*, o la cultura, del poble que l'ha assimilat.

En el món moral, deixa d'ésser nació — és a dir, poble creador d'un estil de vida — i passa a ésser província, és a dir, poble sense estil de vida pròpia. Evolucions d'aquesta mena se n'han produït sempre, en tots els temps, i se'n produeixen encara davant dels nostres ulls. Però es tracta sempre de períodes seculars i mentre ells s'escolen la producció intel·lectual dels pobles en *traspàs* travessa èpoques de tràgica esterilitat i de total marasme: l'eixorquia de l'hibrid.

"Coneix-te a tu mateix", deia la famosa llegenda del frontó del temple de Delfos. "Fes-te allò que ets", deia Píndar. Preguntaven a Sòcrates d'on era i no responia d'Atenes, sinó del món; però ho deia en grec.

Per a arribar a ésser quelcom, és indispensable començar per ésser allò que som autènticament. Tot intent per a evadir aquesta inflexible llei de bio-

logia espiritual ens porta a l'anorreament de la nostra vida, o almenys, a la seva falsificació.

Si volem servir els nostres destins humans, si volem servir a Catalunya, a la República i a la Humanitat, només tenim que un camí: ésser profundament humans, és a dir, ésser autènticament catalans.

R. CAMPALANS

ATAVISME?

No volem reis i jo he vist una reina sortir d'un gran palau.

Una reina, arrastrant sumptuosos mantell. Una reina, seguida i rodejada de brillant seguit.

Una reina, passejant pels carrers ciutadans, fent pública ostentació d'una reialesa que no per ésser breu, lírica i poètica, havia de sortir del palau on tingueren lloc els Jocs Florals.

Potser per millor simbolitzar la caiguda soberania, la reina havia reemplaçat la clàssica mantellina per ric mantell de randa.

I potser també, per atavisme, s'havia desplegat inusitat moviment de guardies de cavall, urbans i d'assalt per a mantenir l'ordre dels passants i de la rodada circulació.

Res... Un veritable seguici reial!

En els espectadors, fredor, molta fredor. També ulls febrils absorbien aquella visió de luxe, aquella processó de caruatges, aquelles cascades de blanques plomes embolcallant un breu regnat.

I aquells ulls em recordaven els vistos allà en terres enceses per la gran guerra europea. Ulls flamejant odi i tristesa, enveja i resignació, ansietats, an-

hels insatsfets i fam... molta fam.

Avui encara sofrim les convulsions d'aquell monstre conegut per Monarquia i no hem de voler que sota la volta del nostre blau cel es passegin amb ostentació reis i reines (que no siguin estrangers), encara que aquestes reines siguin del Mercat, de Bellesa o dels Jocs Florals.

Apartem dels tristos ulls dels sense treball espectacles inútils, ridículs i temptadors; gotes d'aigua que a voltes fan desbordar el got de la resignació, armen les mans, fent dels més pacífics obrers uns assassins. Millor és prevenir que curar; i en la nostra formosa terra tenim molt que prevenir, per a no veure'ns després obligats a curar.

Aquesta indiferència ha estat una de les més grans i lamentables equivocacions del passat règim.

Escollim nosaltres més amples i lluminosos camins. Cert, uns camins els quals haurem d'obrir amb l'esforç dels nostres braços; mes ¿què hi fa si en lloc d'uns quants sortosos s'hi passeja tota la Humanitat redimida, cantant alegrement de cara a la Vida?

ANGELA GRAUPERA

LA VEU DELS ALTRES

"Els enemics esquerrans, principalment els socialistes, combaten l'Estatut perquè creuen que la seva aprovació afavoriria els sindicats obrers i la Unió Socialista de Catalunya, amb perjudici del Partit Socialista Espanyol!"

(ARTUR PERUCHO. "La Rambla" de 9 de maig de 1932.)

